



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21722/2022
30.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Маја Јандрић Виловски, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 384/22 од 20.09.2022. године, на седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 384/22 од 20.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж 384/22 од 20.09.2022. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу П 651/20 од 05.01.2022. године обавезана је тужилца да туженој на име накнаде трошкова поступка исплати 30.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж 384/22 од 20.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Врбасу П 651/20 од 05.01.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у ставу другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Наиме, одлука о трошковима парничног поступка, којом је тужилца обавезана да туженој те трошкове надокнади, донета је применом одредаба чл. 153. и 154. ЗПП и не изискује потребу да се примени институт уједначавања судске праксе по питању трошкова

поступка, о којима суд одлучује по правилима садржаним у Закону о парничном поступку у свакој конкретној парници.

Имајући у виду наведено, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозволjenост изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ставом 6. истог члана прописано је да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужиља је дана 22.04.2020. године поднела тужбу ради исплате разлике између припадајуће и исплаћене породичне инвалидине, а као вредност предмета спора означен је износ од 5.451,83 динара.

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, донета у поступку у спору мале вредности, то ревизија тужене изјављена против такве одлуке није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**